

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 lipca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 24 czerwca 2014 roku, odmówił J. T. przyznania emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ powołując się na z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) prawo do emerytury na warunkach określonych w § 4 pkt. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po 31 grudnia 1948 r., a przed 1 stycznia 1969 roku będącemu pracownikiem zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze po osiągnięciu wieku 60 lat, jeżeli na dzień 1 stycznia 1999 roku posiada co najmniej 25 – letni okres składkowy i nieskładkowy, w tym co najmniej 15 letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz nie przystąpi do otwartego funduszu emerytalnego albo złoży wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Zgodnie z § 2 ust. 2 okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji i zgodnie z obowiązującymi przepisami, wydając świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w którym powołuje się na odpowiednie rozporządzenie i zarządzenie. Z przedłożonej dokumentacji winno wynikać stanowisko pracy, przynależność resortowa zakładu pracy oraz informacja czy praca w szczególnych warunkach wykonywana była stale i w pełnym wymiarze. Organ rentowy wskazał, że do dnia 1 stycznia 1999 roku nie został udowodniony wymagany 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

(decyzja k.85 akt ZUS)

W dniu 8 sierpnia 2014 roku, ubezpieczony J. T. złożył odwołanie od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę i orzeczenie co do istoty sprawy, tj. przyznanie prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, że przedłożył w organie rentowym następujące świadectwa pracy, z których okres zatrudnienia nie został zaliczony do pracy w warunkach szczególnych:

1. świadectwo pracy z dnia 31 maja 1993 roku wydane przez (...) E. W. stwierdzające, że J. T. był zatrudniony u tego pracodawcy w okresie od dnia 1 marca 1990 roku do dnia 31 maja 1990 roku na stanowisku operatora sprzętu ciężkiego w pełnym wymiarze czasu pracy,
2. świadectwo pracy z dnia 22 września 1993 roku wydane przez (...) sp. z o.o. stwierdzające, że J. T. był zatrudniony u tego pracodawcy w okresie od dnia 1 czerwca 1993 do dnia 22 września 1993 roku na stanowisku operatora sprzętu ciężkiego w pełnym wymiarze czasu pracy,
3. świadectwo pracy z dnia 29 sierpnia 1996 roku wydane przez (...) Sp. z o.o. stwierdzające, że J. T. był zatrudniony u tego pracodawcy w okresie od dnia 1 czerwca 1994 do dnia 29 sierpnia 1996 roku na stanowisku operatora spychacza i koparko – spycharki w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ponadto ubezpieczony wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków A. N. i W. N. na okoliczność stałego i wykonywania pracy w pełnym wymiarze czasu przez ubezpieczonego w szczególnych warunkach w okresie od 1 marca 1990 roku do 22 września 1993 roku w (...) Sp. z o.o.

(odwołanie k. 2-4)

W odpowiedzi organ rentowy wniósł o jego oddalenie przytaczając argumentację jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Dodatkowo organ rentowy podał, że nie uznał on jako pracy w szczególnych warunkach wnioskowanych w odwołaniu okresów zatrudnienia w Zakładach (...). S. od 1 marca 1990 roku do 31 maja 1993 roku, (...) Sp. z o.o. O. Gm. S. od 1 czerwca 1993 roku do 22 września 1993 roku, (...) Sp. z o.o. w K. od 1 czerwca 1994 roku do 29 sierpnia

1996 roku na stanowiskach operator spychacza i koparko – spycharki oraz operator sprzętu ciężkiego z uwagi na nie przedłożenie właściwych dokumentów wskazujących czy praca w szczególnych warunkach/ charakterze wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (brak świadectw pracy w szczególnych warunkach (charakterze).

(odpowiedź na odwołanie k. 12-12 vide)

Na terminie rozprawy poprzedzającej bezpośrednio wydanie wyroku z dnia 28 marca 2017r. profesjonalny pełnomocnik wnioskodawcy wniósł dodatkowo o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie według norm przepisanych.

(oświadczenie pełnomocnika wnioskodawcy 00:37:15- płyta CD)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. T. urodził się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

Od 19 czerwca 1989 roku do 28 lutego 1990 roku ubezpieczony pracował w P. Zagranicznym (...) Zakład Budowlany w P., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku operatora koparki. Zakład pracy wystawił mu zaświadczenie, z którego wynikało, iż praca ta była praca w szczególnych warunkach na stanowisku wymienionym w Wykazie A, Dział V (w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych), pod poz. 3 (prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych), stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1987 roku (Dz. U. nr 8, poz 43 z późn. zm.).

(zaświadczenie k.33 akt ZUS)

Zakład ten następnie przekształcił się w (...) E. W..

(zeznania świadka J. K. e- protokół z 28 III 2017 roku 00:07:25 i 00:10:56 – płyta CD k.138, zeznania świadka W. Ł. e- protokół z 28 III 2017 roku – 00:15:40, 00:19:49, 00:23:39 – płyta CD k. 138)

W okresie od 1 marca 1990 roku do 31 maja 1993 roku wnioskodawca był zatrudniony w (...) E. W. oraz w (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora sprzętu ciężkiego.

(świadectwo pracy w aktach ZUS k.14, umowa o pracę i angaż k.23-27 akt osobowych k.45)

W okresie od 1 czerwca 1993 roku do 22 września 1993 roku wnioskodawca był zatrudniony w (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora sprzętu ciężkiego.

(świadectwo pracy w aktach ZUS k.15, umowa o pracę k.6 akt osobowych k.45)

Wszystkie te zakłady należały do E. W.. Prowadzona przez niego działalność zmieniała jedynie nazwy. Wnioskodawca w tych firmach pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonując prace na koparko – spycharce – na tzw. „ostrówku”. Przez cały rok robił to samo: wykopy pod hale produkcyjne i przewoził i rozładowywał towary przy pomocy spycharki. W firmie pracowało około 200 osób i prowadzone było, kilka budów. (...) były w Ł., K., P., nawet w S.. Nie był nigdy oddelegowany do innej pracy i nie miał także urlopu bezpłatnego. Zakład zmienił nazwę na W., ale obowiązki wnioskodawcy nie uległy zmianie.

(zeznania wnioskodawcy J. T. e-protokół z 28 III 2017 roku 00:29:44 i 00:30:37 płyta CD k. 138 w związku z protokołem z dnia 27 września 2016 roku, k.87 verte – 88 verte, zeznania świadka A. N., protokół rozprawy z dnia 27 września 2016 roku, k. 88 verte – 89, zeznania świadka J. K. e- protokół z 28 III 2017 roku 00:07:25 i 00:10:56 – płyta CD k.138, zeznania świadka W. Ł. e- protokół z 28 III 2017 roku – 00:15:40, 00:19:49, 00:23:39 – płyta CD k. 138)

Firma miała profil budowlany, drzewny, robili też meble.

(zeznania wnioskodawcy J. T. e-protokół z 28 III 2017 roku 00:29:44 i 00:30:37 płyta CD k. 138 w związku z protokołem z dnia 27 września 2016 roku, k.87 verte – 88 verte)

Przestoje zdarzały się jedynie w okresie zimowym i trwały 3-4 dni. Wykorzystywano je na naprawę sprzętu albo na dowożenie towarów. Wnioskodawca w tym czasie przewoził surowce na wyższe kondygnacje.

(zeznania świadka J. K. e-protokół z 28 III 2017 roku 00:07:25 i 00:10:56 – płyta CD k.138)

Nie było warsztatu w firmie. Przy grubszej awarii dostawał jakąś pomoc. Jeśli wnioskodawca był w stanie coś sam naprawić to sam naprawiał, ale awarie nie były częste.

(zeznania świadka W. Ł. e-protokół z 28 III 2017 roku – 00:15:40, 00:19:49, 00:23:39 – płyta CD k. 138)

Wnioskodawca w okresie od 1.06.1994 r. do 29.08.1996 r. świadczył pracę na umowę o pracę w (...) sp. z o.o. w K. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operator spychacza i koparko – spycharki w pełnym wymiarze czasu pracy.

(świadczenie pracy w aktach ZUS k.33, umowa o pracę z 1 czerwca 1994 roku k.1 akt osobowych k.43)

Firma była firmą farmaceutyczną. Stanowisko wnioskodawcy ani zakres jego obowiązków nie zmieniało się w okresie zatrudnienia. Pracował przy budowie hali produkcyjnej, ponieważ zakład się rozbudowywał. Robił wykopy, zasyпки, nieraz pomagał pracownikom coś donieść, dowieźć jeśli zlecił mu to kierownik budowy, np. przyzwołał piach czy odgarniał zimą śnieg. C. te wykonywał spycharko – koparką. Zdarzało się to nieregularnie: jednego dnia 2 godziny, drugiego wcale. Wnioskodawca pracował w godzinach nadliczbowych. Pracował po 10-12 godzin dziennie, zimą do 10 godzin, czasem były małe przestoje budowlane normalne dla branży budowlanej, np. 1 lub 2 dni w tygodniu. Mogło tak być przez styczeń i luty. Wtedy pomagał w środku: donosił materiały. Wnioskodawca wykonywał drobne naprawy koparko – spycharki, którą obsługiwał, np. wymieniał pęknięty przewód. Naprawy mogły mu zająć kilka minut miesięcznie. Poważnych napraw nie wykonywał od tego był warsztat a nadto sprzęt był nowy i się nie psuł.

(zeznania wnioskodawcy J. T. e-protokół z 28 III 2017 roku 00:29:44 i 00:30:37 płyta CD k. 138 w związku z protokołem z dnia 27 września 2016 roku, k.87 verte – 88 verte, ; zeznania świadka D. D. e – protokół z 24 XI 2016 roku – 00:06:12 – płyta CD k.104, zeznania świadka A. O. e – protokół z 24 XI 2016 roku – 00:11:38 – płyta CD k.104)

Wnioskodawca posiadał uprawnienia maszynisty ciężkich maszyn budowlanych i drogowych.

(dokument potwierdzający uprawnienia maszynisty ciężkich (...) budowlanych (...) k. 18 akt osobowych J. T. z okresu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. S. nadesłanych przez Archiwum Państwowe w W. Archiwum Dokumentacji Osobowej i Płacowej w M. k.45; dokument potwierdzający uprawnienia maszynisty ciężkich (...) budowlanych (...) k.3 akt osobowych J. T. z okresu zatrudnienia w (...) S. A. k .43)

W. wykazał 25 letni okres podlegania ubezpieczeniom społecznym w tym 24 lata i 2 dni okresów składkowych, 5 miesięcy i 15 dni okresów nieskładkowych oraz 2 lata, 1 miesiąc i 24 dni okresów uzupełniających. W tym 12 lat, 9 miesięcy i 2 dni okresów pracy w warunkach szczególnych.

(okoliczność bezsporna).

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. z dnia 20 maja 2016 r., Dz.U. z 2016 r. poz. 887) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 - wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Z kolei art. 184 ust. 2 cytowanej ustawy stanowi, iż emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do art. 32 ust. 1 powołanej ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. ustęp 2 tego przepisu stanowi natomiast, że dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Ustęp 4 cytowanego przepisu stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ustępie 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ustępie 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Przywołane przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz.43 z zm.).

W myśl § 2 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ustęp 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W § 3 ustawodawca przyjął, że za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany „wymaganym okresem zatrudnienia” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Z kolei § 4 tego rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W przedmiotowej sprawie nie był kwestionowany wymagany okres zatrudnienia. Ubezpieczony J. T. udowodnił bowiem wymagany 25 letni okres składkowy i nieskładkowy.

Przedmiotem sporu było udowodnienie przez wnioskodawcę wymaganego okresu co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję uznał, iż J. T. nie udowodnił 15 lat pracy w

szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Tym samym organ rentowy zakwestionował okres pracy wnioskodawcy w:

- (...) E. O. Gm. S. od dnia 1 marca 1990 roku do dnia 31 maja 1990 roku (**4 miesiące**),
- (...) sp. z o.o. O., Gm. S., od dnia 1 czerwca 1993 do dnia 22 września 1993 roku (**3 miesiące i 22 dni**),
- (...) Sp. z o.o. w K. od dnia 1 czerwca 1994 do dnia 29 sierpnia 1996 roku (**2 lata, 2 miesiące i 29 dni**).

Przyczyną, dla której organ rentowy nie uwzględnił pracy wnioskodawcy w powyższych okresach jako pracy w warunkach szczególnych był brak dokumentacji potwierdzającej charakter tej pracy.

Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl § 2 ust. 2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 roku, III UZP 5/85, Lex 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, Lex 14625; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, Lex 48778). Zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1998 roku, II UKN 440/97, Lex 34199). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyłączone jest, stosownie do treści art. 473 §1 k.p.c., zastosowanie przepisów ograniczających dopuszczalność dowodów ze świadków i przesłuchania stron (art. 246 i 247 k.p.c.). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dopuszczalne jest wykazywanie wszelkimi dowodami okoliczności, od których zależą uprawnienia do świadczeń, z ubezpieczenia społecznego, także gdy z dokumentów wynika co innego. W orzecznictwie (wyroki Sądów Apelacyjnych: w S. z dnia 20 września 2012 roku, III AUa 374/12 Lex 1223476, w Ł. z dnia 3 kwietnia 2013 roku, III AUa 1267/12 - Lex 1312036, w B. z dnia 17 kwietnia 2013 roku, III AUa 10430/12 - Lex 1314677) przyjmuje się, że „dowód tylko z zeznań świadków, z uwagi na szczególny i wyjątkowy charakter prawa do emerytury w obniżonym wieku, nie może przesądzać o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach, zwłaszcza, gdy fakty wynikające z zeznań świadków nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej. Inaczej mówiąc moc dowodowa zeznań świadków, jest tak niska, że dowody z zeznań świadków nie spełniają wymogu dowodów pewnych, jednoznacznych i precyzyjnych. Z tej zatem przyczyny na takich dowodach nie można oprzeć orzeczenia pozytywnego dla strony.” W tej kategorii spraw podkreśla się, że same zeznania świadków czy ubezpieczonego, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, sygn. II UKN 598/00, Lex nr 79840, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku sygn. I PK 194/08, Lex nr 653420). Nie jest natomiast dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stale wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 r. sygn. II UK 306/07 Lex 528599).

Należy również wskazać, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą § 2 ww. rozporządzenia stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 roku sygn. III AUa 3113/08, Lex nr 552003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 roku sygn. III AUa 466/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2007, Nr 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 roku sygn. III AUa 795/08, opubl: Orzecznictwo Sądów Apelacji B. rok 2008, Nr 4, str. 60). Sąd nie jest zatem w żaden sposób związany oceną charakteru zatrudnienia pracownika dokonaną przez pracodawcę w wystawionym pracownikowi świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Ma ono służyć jedynie celom dowodowym. Dokument ten podlega co do swojej wiarygodności i mocy dowodowej takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód (art. 233 § 1 k.p.c.) – vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2009 r., sygn. I UK 316/08, LEX nr 707858, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2011r., sygn. akt III UK 213/10, LEX nr 950436). Oczywiście brak odpowiedniego świadectwa pracy jest uchybieniem formalnym, jednak Sąd bada rzeczywisty stan sprawy.

Ubezpieczony J. T. udowodnił zarówno zeznaniami świadków jak i przedłożonymi dokumentami w postaci świadectwem pracy, iż będąc zatrudnionym w (...) E. O. Gm. S. począwszy od dnia 1 marca 1990 roku do dnia 31 maja 1990 roku oraz w (...) sp. z o.o. O., Gm. S., od dnia 1 czerwca 1993 do dnia 22 września 1993 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach, jako operator sprzętu ciężkiego w pełnym wymiarze czasu pracy, nie wykonując przy tym żadnych innych prac. Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że w Dziale V zostały wymienione prace w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych, a w ust. 3 prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych. Prace te są pracami w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Ponadto stanowiska, na których świadczył pracę wnioskodawca w spornym okresie od dnia 1 marca 1990 roku do dnia 31 maja 1990 roku oraz od dnia 1 czerwca 1993 do dnia 22 września 1993 roku zostały wyszczególnione w zarządzeniu resortowym, tj. Zarządzeniu nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz. Urz. MB z dnia 6 grudnia 1983 r.) w Dziale V ust. 3 pkt. 1 prace na stanowisku: „maszynista koparek i ładowarek jednonaczyniowych i wielonaczyniowych” oraz w Dziale V ust. 3 pkt. 2 „maszynista pogłębiarek, zgarniarek jednonaczyniowych i wielonaczyniowych” , a także w Dziale V ust. 3 pkt. 3 „maszynista spycharek i ciągników gąsienicowych”.

Na podstawie zeznań świadków oraz przedłożonych dokumentów wynika również, że ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach jako operator spychacza i koparko - spycharki w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Sp. z o.o. w K. od dnia 1 czerwca 1994 do dnia 29 sierpnia 1996 roku. Z wykazu A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku wynika, że w Dziale V ust. 3 zostały wyszczególnione prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych. Ponadto stanowisko, na którym wykonywał pracę ubezpieczony w okresie od dnia 1 czerwca 1994 do dnia 29 sierpnia 1996 roku zostało wymienione w wykazie stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku (Dz. Urz. Ministerstwa Przemysłu Chemicznego i Lekkiego rok 1987 nr 4 poz. 7 ze zm.) w Dziale V ust. 3, w którym wskazano maszynistów robót ziemnych (punkt 1 – maszynista koparek i ładowarek jednonaczyniowych i wielonaczyniowych, pkt 2 – maszynista pogłębiarek, zgarniarek jednonaczyniowych i wielonaczyniowych , pkt 3 – maszynista spycharek i ciągników gąsienicowych). Wykaz ten stanowi - jako, że ma charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający ogólne pojęcia istniejące w rozporządzeniu Rady Ministrów - swego rodzaju

wskazówkę, dowód, że takie a nie inne czynności były przez pracownika istotnie wykonywane w szczególnych warunkach (wyrok Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2008 roku, I UK 192/07, Lex nr 447272).

Zdaniem Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy dał dostateczne podstawy do uznania pracy świadczonej przez odwołującego się w (...) E. O. Gm. S. od dnia 1 marca 1990 roku do dnia 31 maja 1990 roku, (...) sp. z o.o. O., Gm. S., od dnia 1 czerwca 1993 do dnia 22 września 1993 roku na stanowisku operatora sprzętu ciężkiego oraz w (...) Sp. z o.o. w K. od dnia 1 czerwca 1994 do dnia 29 sierpnia 1996 roku na stanowisku operatora spychacza oraz koparko – spycharki, za pracę w warunkach szczególnych. Na podstawie zeznań świadków A. N., D. D., A. O., J. K. oraz W. Ł. Sąd poczynił ustalenia, iż do głównych obowiązków wnioskodawcy należało wykonywanie wykopów pod hale produkcyjne, przewożenie i rozładowywanie towarów, zasyпки, pryzmowanie piachu czy odgarnianie zimą śniegu. Wszystkie te czynności wykonywane były przy pomocy spycharki.

Wymienione prace wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Nie bez znaczenia dla oceny wiarygodności zebranego materiału dowodowego jest również okoliczność, iż czynności wykonywane przez wnioskodawcę w zakładach (...) jak i W., J. czy W. były analogiczne, a wnioskodawca posiada, uwzględnione przez organ rentowy, zaświadczenie o pracy w warunkach szczególnych z okresu pracy w zakładach (...).

Wskazać należy, że operator sprzętu ciężkiego jest zawodem pokrewnym dla operatora spychacza i koparko spycharki. W gruncie rzeczy decydujące znaczenie mają faktycznie wykonywane czynności, a nie nazwa stanowiska.

Podkreślić trzeba, że przestoje wskazywane przez świadków D. D. J. K. i W. Ł., jakie miały miejsce podczas wykonywanej pracy w okresie zimowym nie mogą być odliczone, ponieważ stanowią specyfikę prac budowlanych, które uzależnione są od warunków atmosferycznych. Należy podkreślić, że stanowią one immanentną część prac budowlanych trwających zimą.

Z zeznań świadków J. K. i W. Ł. wynika, że podczas pracy ubezpieczonego miały miejsce drobne naprawy. Wskazać należy, że jakkolwiek były one wykonywane przez ubezpieczonego, to w obliczu wykonywanej przez niego pracy w godzinach nadliczbowych po 10 - 12 godzin dziennie, nie wpływały na ogólny czas jego pracy na stanowisku operatora sprzętu ciężkiego.

Udowodniony przez ubezpieczonego dodatkowy staż pracy w szczególnych warunkach wynosi **2 lata, 10 miesięcy i 21 dni**, a zatem łącznie z okresami uznanymi przez organ rentowy stanowi **15 lat, 7 miesięcy i 23 dni**, tym samym przekraczający ustawowe minimum 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Reasumując, z zebranego materiału dowodowego wynika jasno, iż wnioskodawca legitymuje się ponad 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych uprawniającym do wcześniejszej ze względu na wiek emerytury.

Na podstawie art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do emerytury powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jej nabycia.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 1 maja 2016 roku, to jest od pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku o emeryturę.

O kosztach postępowania przed Sądem pierwszej instancji Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z powyższym Zakład Ubezpieczeń Społecznych obowiązany jest ponieść koszty postępowania, z uwagi na fakt, że przegrał proces w całości. Koszty poniesione przez ubezpieczonego wyniosły łącznie: 60,- złotych i zostały ustalone w oparciu o § 12 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w

sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. z dnia 16 kwietnia 2013 roku, Dz.U.201, poz. 461 ze zm.).

Na mocy bowiem § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.) do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

A.M.(zm.w znacznej części).

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu, wypożyczając akta rentowe.